

ĐỀ BÀI:

**ANH (CHỊ) HÃY KỂ
LẠI CÂU CHUYỆN
VỀ CON VẬT NUÔI
CÓ NGHĨA, CÓ TÌNH.**

Bài làm

“Có những buổi chiều đầy hắt hiu, tê tái, bởi gió không ngập tràn hơi ấm và nắng lại đỏ vàng mỗi mét, cứ thế mờ... nhạt... rồi tắt hẳn. Chắc có lẽ không ai rảnh rỗi mà đến xem trong đại ngàn kia bao nhiêu lá vàng đã đổ. Nhưng với quãng thời gian đặc biệt này, chí ít ta cũng cố lục lại kí ức, biết đâu lại chẳng tìm thấy cái gì như hoàng hôn đang se sắt lòng ta? Tôi cũng thả hồn phiêu diêu tự đại, bay lên và trở về với ngày xa xăm không thể nào quên. Tất cả, bắt đầu và có lẽ kết thúc như thế.

Hồi tôi sáu tuổi, cũng vừa lúc phải chuyển đến ở nhà mới. Nhà mặt đường, phố Hàng Bông, mà thực ra cũng chẳng có gì cho tôi phiền lòng. Tôi đã được bà đồng ý cho bé Xanh, bạn mèo dễ thương của tôi theo cùng. Cả ngày tôi chơi với Xanh, chán thì ngồi trước cửa ngắm xe cộ vút qua mà tưởng tượng vẽ vời ra muôn vàn câu chuyện. Đó cũng là một cái thú. Có điều tôi chỉ tự kể cho mình, dẫn đến Xanh muốn cũng không được nghe. Bà biết tôi ưa yên tĩnh nên không bao giờ hỏi gì khi thấy tôi ngồi một mình lằm bằm, nhưng lại bảo các bác: “Con bé có vẻ ngơ ngẩn, cô độc”. Vậy sao? Tôi cũng không quan tâm. Tôi chỉ để ý Xanh của tôi trông rất tức cười. Là bởi lẽ trên người “bạn” chả có tí xanh nào, kể cả đôi mắt cũng nâu như bộ lông dày mượt, đuôi ngắn một mẩu và thân hình tròn rất mực. Đây là do tôi “vất vả” nuôi nấng “bạn”, tôi thực là một cô chủ tốt. Cái thú vị nhất là bạn mèo hơn tôi tận bảy tuổi. Chắc vì già, càng lúc bạn càng ít chơi đùa, chỉ cuộn mình trong ổ, hết ngủ lại lim dim, tôi gọi sao cũng không dậy.

Không lẽ tôi cứ mãi phải chơi một mình? Thật là bất ngờ! Một buổi sáng bình minh trời đẹp, tôi chợt tỉnh giấc bởi tiếng “ngoeo ngoeo” lạ tai. Trước mắt tôi là một cô mèo với bộ lông muốt trắng, cái đuôi dài cỡ sáu lần đuôi Xanh và đôi mắt. Đôi mắt đẹp vô cùng, xanh đại dương thăm thẳm. “Mèo mới lớn” (tôi gọi cô nhỏ như vậy) là món quà bà dành cho tôi. Bà gọi cô nhỏ là Va, giống như đặt tên Xanh, là để hoài niệm về Xanh-pê-téc-bua và Mát-xơ-va, hoài niệm về nước Nga cổ kính, quật cường, tình yêu lớn của đời bà. Những điều này về sau tôi mới hiểu... Hằng ngày, tôi và Va cùng đùa vui, ném bóng, trốn tìm. Va rất lạ. Có những lúc cô nhỏ nghịch ngợm vô cùng, nhưng nhiều khi từ chối hẳn mọi trò chơi. Va đứng đỉnh đạo khắp nhà, đuôi dựng lên trời trông rất ngộ. Lạ hơn cả là cô mèo nhỏ rất yêu quý Xanh, có lẽ còn hơn cả cô chủ. Thế nhưng Xanh lại ghét Va, xử sự như một bà già khó tính. Xanh không cho Va lại gần mình, hề thấy Va là gầm gừ quàu quàu, rồi luôn ăn phần của Va, mặc đĩa com to phần Xanh, hễ còn nguyên. Rất hiền lành, Va luôn lùi ra để com cho Xanh, chỉ khi Xanh đã ăn xong, Va mới sán lại đĩa com thừa, nhiều bữa không còn gì, thế là Va nhin đói. Tuyệt nhiên, cô nhỏ không mon men lại đĩa com đầy của Xanh. Rồi nữa, mỗi khi Xanh nằm ngủ thì mặc khi đó đang dạo, đang ăn hay đang chơi với tôi, cô nhỏ phóng tới, nép vào người Xanh, nhắm mắt, Xanh càng gầm gừ, càng đuổi đi, cô nhỏ càng tiến tới làm thân. Thế rồi một lần Xanh cáu quá đã cào

vào má Va. Cô nhỏ chạy vụt đi, liền hai ngày bỏ bữa. Ngày thứ ba, thật không ngờ, Xanh lại đi khắp nhà tìm Va, rốt cuộc đã thấy cô nhỏ khoanh mình trong góc xép... Hôm ấy, Va được ăn phần cơm nguyên vẹn, và lại được tựa vào lưng Xanh. Lí ra đã là “từ ngày hôm ấy, tất cả tốt đẹp như thế”. Có điều, trời chỉ cho một ngày...

Ngày Nô-en năm ấy, tôi được tặng quả cầu tròn có tám quả chuông kêu boong boong rất vui tai: Tôi lại cùng Va ném bóng. Cô nhỏ còn vui vì Xanh lăm nên chơi rất nhiệt tình. Va kêu “ngoeo ngoeo”. Tôi cười nắc nẻ. Nhưng rồi, thời gian ngừng trôi, quả cầu bay xa. Va phóng theo. Đây là lòng đường. Xanh lao ra từ trong ổ, đột ngột. K... két... Xôn xao... Tiếng người... Đám đông... Xanh, Va... Muộn rồi! Trước mắt tôi là nước, là mênh mông nước... Tôi lạc trong chân trời, bơ vơ giữa thình không, vô tận. Tôi chạy mãi, mồ hôi lấm tấm, người bùng lên như hòn lửa đỏ. Tôi lạc ở giữa sa mạc hoang sơ, môi rớm máu và cổ họng khô cháy. Tôi uống nước, hòn lửa đỏ biến thành núi băng. Tôi đang đến vùng cực ngập tuyết trắng, không có ai, chỉ một mình đơn độc... Tôi ốm đến một tháng. Mờ mắt, Xanh lại giương vuốt vào má tôi, cái chân sau chỉ còn một nửa. Xanh đi chậm tập tễnh. Còn Va, Va đã bay lên Thiên đàng khi mà tôi còn đang lạc trong chân trời vô tận. Va là thiên sứ hay sao, vụt đến, vụt đi. Vội quá! Cô chủ vẫn để hai đĩa cơm đó, Xanh không còn ăn tranh của Va nữa, ổ của Xanh cũng cho Va cùng nằm rồi, sao Va không trở lại? Ăn cơm liêm sữa, chơi với cô chủ, tựa vào lưng Xanh... Va không còn thích nữa sao... Va ơi!

Va đã bỏ tôi, bỏ cả Xanh mà đi. Tôi khỏi bệnh, rồi Xanh thay đổi hẳn. Bạn kéo tôi đi sang nhà hàng xóm. Nhìn thấy những bé mèo con, Xanh xán lại gần, vuốt ve, âu yếm như người mẹ, rồi vớ một vẻ hãnh diện thả các chú vào lòng tôi, đôi mắt người nhìn dò hỏi. Ánh nhìn ấy là của Va, chính là Va vẫn nhìn tôi, nhìn Xanh như thế. Va của tôi. Tôi ôm Xanh khóc. Tiếng Meo của Xanh trong ánh tà dương, buồn thảm.

Một năm sau, Xanh lên Trời với Va. Tôi vẫn còn nhớ! Một năm cuối cùng ấy, ngày nào Xanh cũng lân la khắp nơi mà cung nựng những chú mèo con. Nhìn vào mắt Xanh, tôi biết, Xanh muốn tìm hình bóng Va, dù chỉ là chút gì nhỏ bé, mong manh, thậm chí không thực. Xanh mắt cũng không phải do ốm. Có lẽ khoảng trống trong lòng quá lớn đã làm trái tim bạn tôi ngừng đập.

Về sau này, tôi cũng không có dịp nuôi thêm chú mèo nào nữa. Cuộc sống hối hả, bận bịu buộc tôi phải theo kịp vòng xoay học hành. Thật may là còn có những phút giây đáng giá như giờ đây. Khi tôi đối diện với khoảng trống trĩu nặng vô hình, rồi kể cho tôi, cho bạn nghe một cái gì vẫn còn mãi trên con đường đã qua...

(Phạm Trà My, lớp 8M, Trường THCS Trung Vương,
Quận Hoàn Kiếm, Hà Nội)